

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

18 декември 2014 година *

„Обжалване — Картели — Европейски пазар на морски маркучи — Правоприемство на правни субекти — Отговорност за неправомерното поведение — Намаляване на размера на глобата от Общия съд — Правомощие за пълен съдебен контрол“

По дело C-434/13 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 1 август 2013 г.,

Европейска комисия, за която се явяват S. Noë, V. Bottka и R. Sauer, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Parker Hannifin Manufacturing Srl, по-рано Parker ITR Srl, установено в Корсико (Италия),

Parker-Hannifin Corp., установено в Мейфийлд Хайтс (Съединени американски щати),

за които се явяват F. Amato, F. Marchini Càmia и B. Amory, адвокати,

жалбоподатели в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: A. Tizzano, председател на състава, S. Rodin, E. Levits, M. Berger (докладчик) и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Wathelet,

секретар: V. Tourrès, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 5 юни 2014 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 4 септември 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

- 1 С жалбата си Европейската комисия иска да бъде отменено решение на Общия съд на Европейския съюз, Parker ITR и Parker Hannifin/Комисия (T-146/09, EU:T:2013:258, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което той отменя частично Решение С(2009) 428 окончателен на Комисията от 28 януари 2009 година относно производство съгласно член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело COMP/39406 — Морски маркучи) (наричано по-нататък „спорното решение“) и намалява размера на глобата, наложена на Parker ITR Srl (наричано по-нататък „Parker ITR“) с последното решение, както и на сумата от нея, за която Parker-Hannifin Corp. (наричано по-нататък „Parker-Hannifin“) се счита за солидарно отговорно.

Правна уредба

- 2 Съгласно член 23, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [81 ЕО] и [82 ЕО] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167):

„С решение Комисията може да налага [глоби] на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност:

- a) нарушават член 81 [ЕО] или 82 [ЕО] [...];

[...]

За всяко предприятие и сдружение на предприятия, което има участие в нарушението, [глобата] не може да надвишава 10 % от общия размер на оборота му за предходната [финансова] година.

[...]“

- 3 По отношение на съдебния контрол върху размера на наложена съгласно тази разпоредба глоба в член 31 от същия регламент се предвижда, че „Съдът разполага с [правомощия за пълнен съдебен] контрол върху решения[та], с които Комисията е [наложила глоба] или [периодична имуществена санкция]. Той може да отмени, намали или увеличи наложената [глоба] или [периодична имуществена санкция]“.
- 4 В точка 24 от Насоките относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките от 2006 г.“), се посочва, че „[з]а да бъде отчетена по-пълно продължителността на участието на всяко предприятие в нарушението, размерът, определен на основата на стойността на продажбите [...], ще се умножава по броя на годините на участие в нарушението. Периоди под шест месеца ще се отчитат за половин година, а периоди, по-дълги от шест месеца, но по-къси от една година, ще се отчитат за пълна година“.
- 5 В точка 28 от Насоките от 2006 г. се предвижда, че основният размер на глобата може да бъде увеличен, ако Комисията установи, че са налице отегчаващи обстоятелства, като например ролята на водач или подбудител на нарушението.

Фактическата обстановка и спорното решение

- 6 Разглежданите по делото дейности в отрасъла на морските маркучи са разработени през 1966 г. от Pirelli Treg SpA, дружество от групата Pirelli. След сливането на две дъщерни дружества в групата Pirelli те са поети през 1990 г. от ITR SpA.
- 7 През 1993 г. ITR SpA е придобито от Saiag SpA.
- 8 През 2001 г. Parker-Hannifin, контролиращото дружество майка на групата Parker-Hannifin, и Saiag SpA започват преговори относно възможността за придобиване от Parker-Hannifin на дейностите на ITR SpA, свързани с морските маркучи. Предвид тази продажба ITR SpA създава през юни 2001 г. дъщерно дружество, наречено ITR Rubber Srl (наричано по-нататък „ITR Rubber“).
- 9 На 5 декември 2001 г. Parker-Hannifin Holding Srl, дъщерно дружество, притежавано изцяло от Parker-Hannifin, се договаря с ITR SpA да придобие 100 % от дружествените дялове на ITR Rubber.
- 10 Договорът предвижда по-специално прехвърлянето на сектора за каучукови маркучи, в това число морски маркучи, от ITR SpA на ITR Rubber да се осъществи по искане на Parker-Hannifin Holding Srl.
- 11 На 19 декември 2001 г. ITR SpA прехвърля дейностите си в сектора на морските маркучи на ITR Rubber.
- 12 Прехвърлянето поражда действие от 1 януари 2002 г.
- 13 На 31 януари 2002 г. Parker-Hannifin Holding Srl придобива от ITR SpA дружествените дялове на ITR Rubber. ITR Rubber впоследствие е преименувано на Parker ITR.
- 14 През 2007 г. Комисията започва разследване за нарушение на пазара на морските маркучи на член 81 ЕО и член 53 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3).
- 15 В член 1 от спорното решение Комисията установява, че единадесет дружества, сред които Parker ITR и Parker-Hannifin, са извършили в сектора за морски маркучи в рамките на Европейското икономическо пространство (ЕИП) едно-единствено и продължено нарушение на член 81 ЕО и член 53 от посоченото споразумение през различни периоди от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., като нарушението се състои в разпределение на тръжни процедури, определяне на цени, определяне на квоти, определяне на условия за продажба, географско разпределение на пазара, обмен на чувствителна информация относно цените, обема на продажбите и тръжните процедури за възлагане на обществени поръчки.
- 16 В член 1, букви и) и й) от спорното решение Комисията установява, че ответниците в производството по обжалване участват в картела от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г. (що се отнася до Parker ITR) и от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г. (що се отнася до Parker-Hannifin).
- 17 Поради това в член 2, първа алинея, буква д) от спорното решение Комисията налага на Parker ITR глоба в размер на 25 610 000 EUR, като уточнява, че за нея Parker-Hannifin трябва да отговаря солидарно до размер от 8 320 000 EUR.

Обжалваното съдебно решение

18 Parker ITR и Parker-Hannifin подават жалба до Общия съд с основното искане да се отмени спорното решение в частта му, отнасяща се до тях, и при условията на евентуалност, да се намали наложената глоба. В подкрепа на жалбата те изтъкват девет основания.

19 С обжалваното съдебно решение Общият съд уважава първото основание в първата му част, свързана с нарушение на принципа на личната отговорност, и отменя член 1, буква и) от спорното решение, тъй като се приема, че Parker ITR отговаря за периода до 1 януари 2002 г. По този въпрос в точки 115 и 116 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема следното:

„115 Следва да се констатира, от една страна, че от 27 юни 2001 г. до 31 януари 2002 г. ITR Rubber е било дъщерно дружество, притежавано изцяло от ITR [SpA], и от друга страна, че прехвърлянето на дейностите, свързани с производство на каучукови маркучи на ITR Rubber, е произвело действие едва от 1 януари 2002 г., като нищо в преписката на Комисията не доказва, че ITR Rubber е имало каквато и да е дейност, по-специално дейност, свързана с производство на морски маркучи, преди тази дата. ITR [SpA] е участвало в продажбата на всички акции на ITR Rubber на Parker-Hannifin с договор, сключен на 5 декември 2001 г. и изпълнен с прехвърлянето на всички акции на приобретателя на 31 януари 2002 г., поради което е безспорно, че обособяването в дъщерно дружество на частта от дейността, свързана с производство на маркучи от каучук, осъществявана от ITR [SpA], очевидно се е вписвало в целта акциите на това дъщерно дружество да се продадат на трето предприятие [...]

116 При тези обстоятелства юридическото лице, което ръководи разглежданото предприятие към момента, в който е извършено нарушението, т.е. ITR [SpA] и неговото дружество майка Saiag [SpA], следва да отговаря за него, дори ако към момента на приемане на решението, с което се установява нарушението, стопанисването на дейността, свързана с морските маркучи, вече е била поставена под отговорността на друго предприятие, в конкретния случай Parker-Hannifin. Принципът на личната отговорност не би могъл всъщност да се поставя под съмнение от този на икономическата приемственост в случаите като настоящия, при които предприятие, участвало в картела, а именно Saiag [SpA], и неговото дъщерно дружество ITR [SpA], прехвърля част от дейностите си на трето независимо лице и между прехвърлителя и приобретателя не съществува никаква структурна връзка, т.е. в конкретния случай между Saiag [SpA] или ITR [SpA] и Parker-Hannifin“.

20 Във връзка с петото и шестото основание относно увеличението на наложената на Parker ITR и Parker-Hannifin глоба поради ролята на водач, която Parker ITR е имало през периода от юни 1999 г. до септември 2001 г., Общият съд констатира, че „тъй като първото правно основание е уважено“, то „следователно“ петото и шестото основание трябва да бъдат уважени (точки 139 и 140, 145 и 146, както и 253 и 254 от обжалваното съдебно решение).

21 Общият съд отхвърля останалите основания. Що се отнася по-специално до осмото основание, свързано по-конкретно с нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 при изчисляване на горната граница от 10 % от оборота, приложима за частта от глобата, за чието заплащане е отговорно само Parker ITR, в точки 227 и 228 от обжалваното съдебно решение Общият съд постановява следното:

„227[...] съгласно постоянната съдебна практика целта, която се преследва с въвеждането на тавана от 10 %, [...] би могла да бъде постигната [само] ако този таван се прилага първоначално за всеки отделен адресат на решението, с което се налага глобата. Само ако се установи впоследствие, че няколко адресата съставляват „предприятието“ в смисъла на

икономическото образование, отговорно за санкционираното нарушение, и то още към момента на приемане на това решение, таванът може да се изчисли въз основа на общия оборот на това предприятие, тоест въз основа на всичките му компоненти, взети заедно ([р]ешение [...] Tokai Carbon и др./Комисия, [Т-71/03, Т-74/03, Т-87/03 и Т-91/03, EU:T:2005:220], т. 390).

- 228 При положение че първото правно основание е уважено, осмото правно основание, доколкото се отнася до периода на нарушението преди 1 януари 2002 г., през който нарушението е било извършено от ITR [SpA], е неотнормимо. Освен това то е неоснователно, що се отнася до периода на нарушението след 1 януари 2002 г., доколкото през целия този период, с изключение на един месец, Parker ITR и Parker-Hannifin са съставлявали една стопанска единица, отговорна за санкционираното нарушение. Поради това таванът на глобата би могъл да се изчисли въз основа на общия оборот за това предприятие, тоест въз основа на всичките му компоненти, взети заедно“.
- 22 Като упражнява правомощието си за пълен съдебен контрол, в точки 246—255 от обжалваното съдебно решение Общият съд преизчислява размера на наложената на Parker ITR глоба и го намалява на 6 400 000 EUR. Що се отнася до сумата, за чието заплащане Parker-Hannifin е солидарно отговорно, в точка 257 от обжалваното съдебно решение Общият съд намалява размера ѝ на 6 300 000 EUR с мотива, че това дружество не би могло да се приеме за солидарно отговорно за периода от 1 до 31 януари 2002 г.

Искания на страните

- 23 Комисията иска от Съда:
- да отмени обжалваното съдебно решение, доколкото с него Общият съд отменя частично спорното решение и намалява размера на глобата, наложена с последното на Parker ITR и Parker-Hannifin,
 - да отхвърли подадената пред Общия съд жалба, и
 - да осъди ответниците в производството по обжалване да заплатят всички съдебни разноски.
- 24 Parker ITR и Parker-Hannifin искат от Съда:
- да отхвърли жалбата, и
 - да осъди Комисията да заплати всички съдебни разноски.

По искането за възобновяване на устната фаза на производството

- 25 Устната фаза на производството е приключена на 4 септември 2014 г. след представяне на заключението на генералния адвокат, но ответниците в производството по обжалване са поискали възобновяването ѝ с писмо от 14 октомври 2014 г., постъпило в секретариата на Съда на 20 октомври 2014 г.
- 26 В подкрепа на това искане те твърдят по същество, че трябва да бъде обсъден при условията на състезателност възникващият в случай на отмяна на обжалваното съдебно решение въпрос, а именно как трябва да се приложи, при изчисляване на наложената на Parker ITR глоба, горната граница от 10 % по член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 за периода, през който това дружество не е било част от групата Parker-Hannifin. Ответниците в производството по

обжалване отбелязват на първо място, че на същия ден, в който е представено заключението по настоящото дело, Съдът е постановил решение от основно значение за този въпрос (решение YKK и др./Комисия, C-408/12 P, EU:C:2014:2153). Те поддържат на второ място, че като е приел, че Общият съд е разгледал основателността на представените от тях по този въпрос доводи, преди да ги отхвърли, генералният адвокат е тълкувал неправилно обжалваното съдебно решение. Ответниците в производството по обжалване добавят, че не са имали възможност да изразят становище по последиците в настоящото производство от липсата на насрещна жалба.

- 27 В това отношение е важно да се припомни, че съгласно член 83 от Процедурния правилник на Съда след изслушване на генералния адвокат Съдът може във всеки момент да постанови възобновяване на устната фаза на производството, по-специално когато счита, че делото не е напълно изяснено, когато след закриване на тази фаза някоя от страните посочи нов факт от решаващо значение за решението на Съда или когато делото трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните или заинтересованите субекти по член 23 от Статута на Съда на Европейския съюз (решение *Viuno* и др./Комисия, C-12/13 P и C-13/13 P, EU:C:2014:2284, т. 26 и цитираната съдебна практика).
- 28 В случая след изслушване на генералния адвокат Съдът приема, че делото е напълно изяснено, за да може да се постанови решение, че настоящото дело не трябва да се реши въз основа на довод, който не е бил обсъден от страните, и че решение YKK и др./Комисия (EU:C:2014:2153) не е нов факт от решаващо значение за решението му.
- 29 Освен това по силата на член 252, втора алинея ДФЕС ролята на генералния адвокат е да представя публично, при пълна безпристрастност и независимост, мотивирани заключения по делата, за които съгласно Статута на Съда се изисква неговото произнесяне. Съдът не е обвързан нито от заключението на генералния адвокат, нито от мотивите, въз основа на които той стига до него (решение *Viuno* и др./Комисия, EU:C:2014:2284, т. 27 и цитираната съдебна практика).
- 30 Поради това искането за възобновяване на устната фаза на производството следва да бъде отхвърлено.

По жалбата

- 31 В подкрепа на жалбата си Комисията изтъква две основания.

По първото основание: неправилно прилагане на съдебната практика относно критерия за икономическата приемственост

Доводи на страните

- 32 Според Комисията, като е постановил в точка 116 от обжалваното съдебно решение, че принципът на личната отговорност не би могъл да се поставя под съмнение от този на икономическата приемственост в случаите като настоящия, при които предприятие, участвало в картела, прехвърля част от дейностите си на трето независимо лице и между прехвърлителя и приобретателя не съществува никаква структурна връзка, Общият съд е смесил две различни операции и е обърнал приложимите правни критерии. Общият съд приел за релевантна само втората от тези две операции, която се изразявала в продажбата на дъщерно дружество от една група на друга, а именно продажбата на ITR Rubber от групата Saiag на групата Parker-Hannifin. За сметка на това той не взел предвид първата, предходна спрямо посочената продажба операция, която се изразявала в прехвърляне на дейности между две образувания от една и съща група, а именно между ITR SpA и ITR Rubber, всяко от които принадлежало към групата

Saiag. Комисията смята, че това прехвърляне на дейност е осъществено при изискваните от съдебната практика условия за икономическа приемственост, тъй като към датата на извършването му съответните две образувания са били под контрола на едно и също лице и в икономически и организационен план са ги обединявали тесни връзки (вж. по-специално решение ETI и др., C-280/06, EU:C:2007:775, т. 48 и 49).

- 33 Според Комисията, за да може образуванието приобретател да носи отговорност за нарушението на образуванието прехвърлител, не е необходимо съществуващите между тях структурни връзки да са били налице през целия период на нарушението. Следователно не бил от значение фактът, че в случая ITR Rubber не останало в групата Saiag и че изтекъл кратък период от време между учредяването му и продажбата му на групата Parker Hannifin.
- 34 Комисията добавя, че противно на преценката, която е направил Общият съд в точка 116 от обжалваното съдебно решение, тя не е била задължена да вмени отговорността за неправомерното поведение на дружествата майки Saiag SpA и ITR SpA. Решавайки по настоящото дело да вмени отговорността за нарушението на ITR Rubber в качеството му на икономически правоприменик на тези дружества, Комисията се възползвала от признатото ѝ от съдебната практика право на преценка.
- 35 В отговор ответниците в производството по обжалване твърдят, че противно на това, което поддържа Комисията, в решение ETI и др. (EU:C:2007:775) Съдът не установил механично правило, съгласно което съществуването в миналото на обикновена структурна връзка между прехвърлителя и приобретателя на дейността, която е част от нарушението, автоматично вменява на приобретателя отговорността за извършеното от прехвърлителя нарушение. Съдът постановил единствено, че тази последица била възможна само при условие че се докаже, че прехвърлителят и приобретателят са били под действителния контрол на едно и също лице в момента, в който е съществувала структурната връзка, и че са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания.
- 36 В спорното решение обаче Комисията напълно пропуснала да прецени дали по време на кратката продължителност на структурната връзка, съществувала между ITR SpA и ITR Rubber, тези условия са били изпълнени. По този въпрос в спорното решение се отбелязвало само, че в момента на прехвърлянето на дейностите, свързани с морските маркучи, от ITR SpA на ITR Rubber, последното дружество е „притежавано изцяло“ от първото. В посоченото решение не се споменавала по никакъв начин съдебната практика, по силата на която за едно дружество майка може да се предполага, че е упражнявало решаващо влияние върху притежавано изцяло от него дъщерно дружество. Впрочем, в хипотезата, при която спорното решение имплицитно черпело основание от това предположение, би било налице нарушение на правото на защита на ответниците в производството по обжалване, тъй като в изложението на възраженията нямало позоваване в този смисъл.
- 37 Ответниците в производството по обжалване стигат до извода, че доколкото Комисията е пропуснала да прецени в спорното решение дали ITR SpA и ITR Rubber са съставлявали едно и също предприятие в краткия период от време, в който са имали структурна връзка, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е произнесъл, че на Parker ITR не може да се вмени отговорност за поведението на ITR SpA единствено въз основа на такава минала структурна връзка.
- 38 Освен това, в случай че първото основание бъде уважено и Съдът приеме, че следва да се изчисли отново размерът на глобата, ответниците в производството по обжалване твърдят, че точки 139 и 140, 145 и 146, както и 253 и 254 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд е уважил петото и шестото основание от жалбата им и е приел за неоснователно увеличението на размера на наложената им глоба поради ролята на водач на Parker ITR през периода от юни 1999 г. до септември 2001 г., са влезли в сила.

Съображения на Съда

- 39 Съгласно постоянната съдебна практика правото на Съюза в областта на конкуренцията се отнася до дейността на предприятията, като понятието за предприятие обхваща всяко образувание, което извършва икономическа дейност, независимо от правния статут и начина му на финансиране. Съгласно принципа на личната отговорност, ако наруши правилата на конкуренцията, такова образувание следва да носи отговорност (вж. по-специално решение *Versalis/Комисия*, C-511/11, EU:C:2013:386, т. 51 и цитираната съдебна практика).
- 40 Съдът е уточнил, че когато дадено образувание, извършило нарушение на правилата на конкуренцията, претърпява правна и организационна промяна, от тази промяна не следва по необходимост възникването на ново предприятие, освободено от отговорност за действията на предходното образувание, противоречащи на правилата на конкуренцията, ако от икономическа гледна точка двете образувания са идентични. Всъщност, ако предприятията биха могли да избегнат санкциите чрез обикновено изменение на правния си статут вследствие на реструктуриране, прехвърляне или други правни или организационни промени, би могло да се възпрепятства осъществяването на целта да се санкционират действията, които противоречат на правилата на конкуренцията, и да се предотврати тяхното възобновяване посредством възпиращи санкции (решение *ETI* и др., EU:C:2007:775, т. 41 и 42, както и цитираната съдебна практика).
- 41 Затова Съдът е приел, че когато две образувания съставляват едно икономическо образувание, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението, продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност. В частност подобно налагане на санкция е допустимо, когато тези образувания са били под контрола на едно и също лице и предвид тесните връзки, които ги обединяват в икономически и организационен план, са изпълнявали по същество едни и същи търговски указания (решения *ETI* и др., EU:C:2007:775, т. 48 и 49 и цитираната съдебна практика, и *Versalis/Комисия*, EU:C:2013:386, т. 52).
- 42 В случая първото основание за обжалване се отнася до въпроса дали съгласно принципите, изведени в посочената в точки 40 и 41 от настоящото решение съдебна практика, може да се приеме, че *ITR Rubber* носи отговорност за санкционираното в спорното решение нарушение за периода преди 1 януари 2002 г.
- 43 Според Комисията Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че тя неоснователно е приложила посочената съдебна практика в спорното решение, тъй като нямало структурни връзки между прехвърлителя и приобретателя. От своя страна ответниците в производството по обжалване смятат, че Общият съд правилно е приложил тази съдебна практика, тъй като Комисията не представила доказателства за наличието на действителни връзки между съответните образувания.
- По преценката на наличието на структурни връзки между образуванието прехвърлител и образуванието приобретател
- 44 В самото начало следва да се припомни, че Комисията упреква *ITR Rubber* в извършването на нарушение в периода от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., като разграничава два отделни периода: първият е от 1 април 1986 г. до 31 декември 2001 г., а вторият — от януари 2002 г.
- 45 Що се отнася до периода от 1 април 1986 г. до 31 декември 2001 г., Комисията, както следва от точки 328 и 370 от спорното решение, е приела най-напред, че към 1 януари 2002 г. *ITR SpA* носи отговорност за собствените си действия, както и за тези на праводателя си *Pirelli Treg SpA*, който то чисто и просто е погълнало през декември 1990 г. На следващо място Комисията

установява, че отново на 1 януари 2002 г. ITR SpA е прехвърлило дейността си в областта на морските маркучи на изцяло притежаваното от него дъщерно дружество ITR Rubber в рамките на вътрешна реорганизация на групата. Комисията констатира също, че към датата на прехвърлянето от икономическа гледна точка ITR SpA и ITR Rubber се намират в отношение на дружество майка и изцяло притежавано от него дъщерно дружество и са част от едно и също предприятие. Според Комисията в такъв случай в съответствие с практиката на Съда отговорността за предходното нарушение на прехвърлителя може да се носи от приобретателя, макар първият да продължава да съществува от юридическа гледна точка.

- 46 В този контекст се налага изводът, че като в точка 116 от обжалваното съдебно решение е изключил възможността принципът на икономическата приемственост да се прилага в случай като настоящия, в който няма структурна връзка между прехвърлителя, а именно Saiag SpA или дъщерното му дружество ITR SpA, и приобретателя, а именно Parker-Hannifin, при преценката си Общият съд е смесил две отделни операции. Общият съд е пропуснал да отчете, че ITR SpA първо е прехвърлило дейността си в сектора на морските маркучи на едно от дъщерните си дружества, преди да прехвърли това дъщерно дружество на Parker-Hannifin.
- 47 По отношение на съображенията, поради които при извършване на анализ Общият съд не е отчетел прехвърлянето на дейността от ITR SpA на дъщерното му дружество ITR Rubber, в точка 115 от обжалваното съдебно решение Общият съд отбелязва, че това дъщерно дружество е съществувало само седем месеца в групата и само за кратко (в период от един месец) е осъществявало дейност във връзка с морските маркучи, както и по-общо, че то е учредено само с цел да бъде продадено на трето предприятие. В точка 116 от съдебното решение Общият съд заключава, че при тези обстоятелства лицето, което преди това е осъществявало разглежданата дейност, тоест ITR SpA и дружеството му майка Saiag SpA, е трябвало да носи отговорност за нарушението за периода преди 1 януари 2002 г.
- 48 Ето защо, за да се прецени последователността на изложените от Общия съд съображения, следва да се провери дали съображенията съответно относно датата, към която е трябвало да съществуват структурни връзки между прехвърлителя и приобретателя, и относно периода, през който е трябвало да съществуват тези връзки, както и относно преследваната с прехвърлянето на дейността цел са релевантни за преценката на наличието на случай на икономическа приемственост. Следва също да се провери дали в случая Комисията е била длъжна да подведе лицата, осъществявали дейността преди това, под отговорност за нарушението, извършено преди посоченото прехвърляне.
- 49 На първо място, що се отнася до датата, към която е трябвало да съществуват структурни връзки между прехвърлителя и приобретателя, и до периода, през който е трябвало да съществуват тези връзки, за да може да се констатира наличие на случай на икономическа приемственост, следва да се отбележи, че Съдът е признал наличието на такъв случай както в хипотези, в които дейността е прехвърлена в периода на извършване на нарушението и в които между прехвърлителя и приобретателя са съществували структурни връзки през този период (решение ETI и др., EU:C:2007:775, т. 45 и 50), така и в хипотези, в които прехвърлянето е извършено след преустановяване на нарушението, стига структурните връзки между двете образувания да са съществували към датата на прехвърлянето (вж. по-специално решение Aalborg Portland и др./Комисия, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P и C-219/00 P, EU:C:2004:6, т. 59, 351, 356 и 357). Съдът никога не е посочвал, че е необходимо тези връзки да продължават да съществуват до приемането на решението, с което се санкционира нарушението.
- 50 Както отбелязва генералният адвокат в точка 68 от заключението си, следва да се заключи, че релевантната дата, за да се прецени — с оглед на установяване на случай на икономическа приемственост — дали е налице прехвърляне на активи в рамките на една група или между независими предприятия, трябва да бъде датата на самото прехвърляне.

51. Макар да е необходимо към тази дата между прехвърлителя и приобретателя да съществуват структурни връзки, позволяващи да се приеме в съответствие с принципа на личната отговорност, че двете образувания съставляват едно-единствено предприятие, все пак не се изисква, с оглед на преследваната с принципа на икономическата приемственост цел, тези връзки да продължат да съществуват през целия останал период на нарушението или до приемането на решението, с което се санкционира нарушението. Всъщност, както бе припомнено в точка 40 от настоящото решение, с прилагането на този принцип се цели да се предотврати застрашаването на полезното действие на правилата в областта на конкуренцията поради засягащи съответните предприятия преобразувания или прехвърляния. Към горното съображение трябва да се добави и това, че принципът на правната сигурност изисква подвеждането под отговорност да не зависи от настъпването на случайно и несигурно събитие, каквото е новата организационна промяна, която съответните предприятия са решили да направят.
52. По същия начин и по същите причини не е необходимо структурните връзки, позволяващи да се установи случай на икономическа приемственост, да продължат да съществуват през минимален период, който може да бъде определен само във всеки отделен случай и с обратна сила.
53. На второ място, що се отнася до отчитането — за да се установи наличието на икономическа приемственост — на преследваната с прехвърлянето на дейността цел, принципът на правната сигурност налага също да се отхвърли като ирелевантно посоченото в точка 115 от обжалваното съдебно решение обстоятелство, че образуванието приобретател е учредено и е получило активите с оглед на последващо прехвърляне на трето независимо лице. Всъщност отчитането на икономическите съображения за учредяването на дъщерно дружество, както и на целта, преследвана в повече или по-малко дългосрочен план с прехвърлянето на това дъщерно дружество на трето предприятие, би въвело субективни фактори, несъвместими с прозрачното и предвидимо прилагане на този принцип.
54. На трето място, що се отнася до извода в точка 116 от обжалваното съдебно решение, че при обстоятелствата в случая Комисията е трябвало да подведе лицата, осъществявали дейността преди това, под отговорност за извършеното преди прехвърлянето на дейността нарушение, следва да се отбележи, че той е направен въз основа на погрешен анализ, в рамките на който Общият съд от самото начало отхвърля наличието на икономическа приемственост. Все пак съгласно постоянната съдебна практика, когато е установен такъв случай, обстоятелството, че образуванието, което е извършило нарушението, продължава да съществува, само по себе си не е пречка за санкциониране на образуванието, на което то е прехвърлило икономическата си дейност (вж. по-специално решение *Versalis/Комисия*, EU:C:2013:386, т. 52—54).
55. С оглед на изложените по-горе съображения следва да се констатира, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил в точки 115 и 116 от обжалваното съдебно решение, без да отчете съществуващите връзки между ITR SpA и ITR Rubber към датата на прехвърлянето на дейността между тези две образувания, че в случая е изключено наличието на икономическа приемственост поради липсата на структурни връзки между образуванието прехвърлител и образуванието приобретател, които според него са Saiag SpA или ITR SpA и Parker-Hannifin.
56. Подобна грешка обаче би могла да бъде без значение, ако във всички случаи трябва да се отхвърли наличието на случай на икономическа приемственост поради липсата на действителни връзки между ITR SpA и ITR Rubber. От тази гледна точка трябва да бъде разгледан доводът на ответниците в производството по обжалване, че Общият съд основателно отхвърлил наличието на случай на икономическа приемственост, тъй като в спорното решение Комисията не проверила дали ITR SpA действително упражнявало реален контрол върху ITR Rubber.

– По преценката на наличието на действителни връзки между образуването прехвърлител и образуването приобретател

- 57 В това отношение следва да се отбележи, че в съображение 370 от спорното решение Комисията изрично констатира, че към датата на прехвърлянето на дейността от икономическа гледна точка двете дружества се намират в отношение на дружество майка и изцяло притежавано от него дъщерно дружество и са част от едно и също предприятие.
- 58 Съгласно постоянната съдебна практика обаче в особения случай, в който дружество майка притежава изцяло или почти изцяло капитала на свое дъщерно дружество, което е нарушило правилата на Съюза в областта на конкуренцията, съществува оборима презумпция, че дружеството майка действително упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество. При тези обстоятелства е достатъчно Комисията да докаже, че целият или почти целият капитал на дадено дъщерно дружество е притежаван от неговото дружество майка, за да приеме, че съществува установеният с посочената презумпция факт (вж. по-специално решения Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 60, Eni/Комисия, C-508/11 P, EU:C:2013:289, т. 47 и цитираната съдебна практика, и Schindler Holding и др./Комисия, C-501/11 P, EU:C:2013:522, т. 105—111).
- 59 Ответниците в производството по обжалване не биха могли да твърдят, че в спорното решение по никакъв начин не се споменава тази съдебна практика, тъй като към нея изрично се препраща в съображение 325 от посоченото решение. Те не биха могли също така на етапа на обжалването да се позовават на нарушение на правото им на защита поради липсата на обсъждане на тази презумпция в хода на административното производство. Тъй като ответниците в производството по обжалване не са изтъкнали такова нарушение в жалбата до Общия съд, в която само са оспорили прилагането на тази презумпция в техния случай, подобен довод трябва във всички случаи да бъде отхвърлен като недопустим, защото е нов (вж. по-специално решение Gascogne Sack Deutschland, C-40/12 P, EU:C:2013:768, т. 51 и 52).
- 60 Доколкото ответниците в производството по обжалване твърдят, че в решение ETI и др. (EU:C:2007:775, т. 50 и 51) Съдът, макар да отчита наличието на структурна връзка между две от разглежданите образувания, тъй като те са били подчинени на едно и също публичноправно образувание, все пак оставя на националния съд да провери дали те са били „под надзора“ на посоченото публичноправно образувание, достатъчно е да се отбележи, че е нормално в производство по преюдициално запитване, в което фактите се преценяват от националния съд, Съдът да остави на последния отговорността да провери какви са отношенията между разглежданите по това дело образувания, две от които са публичноправни образувания.
- 61 За сметка на това в случая става въпрос за две търговски дружества, като едното от тях притежава целия капитал на другото — положение, съответстващо на това в решение Akzo Nobel и др./Комисия (EU:C:2009:536). Следователно, противно на застъпената от ответниците в производството по обжалване теза, Комисията правилно се е основала на презумпцията, че дружеството майка ITR SpA упражнява решаващо влияние върху търговската политика на дъщерното си дружество ITR Rubber.
- 62 Следва обаче да се подчертае, че посочената презумпция за действително упражняване на решаващо влияние е оборима и може бъде оборена с надлежно представяне на доказателства, удостоверяващи, че дъщерното дружество има самостоятелно поведение на пазара. За тази цел съответните образувания трябва да представят всякакви доказателства относно икономическите, организационните и юридическите връзки между въпросното дъщерно дружество и дружеството майка, които според тях удостоверяват, че дъщерното дружество е определило самостоятелно поведението си на пазара и че поради това те не представляват едно-единствено икономическо образувание (вж. по-специално решение Elf Aquitaine/Комисия, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 56, 58 и 65 и цитираната съдебна практика).

- 63 В случая от предоставената на Съда преписка е видно, че в жалбата им до Общия съд ответниците в производството по обжалване поддържат, че икономическите, организационните и юридическите връзки между ITR SpA и ITR Rubber в периода от учредяването на последното дружество на 27 юни 2001 г. до прехвърлянето му на Parker-Hannifin на 31 януари 2002 г. не позволяват на ITR SpA да упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество. В това отношение те твърдят, че от учредяването му до 1 януари 2002 г. ITR Rubber не е осъществявало никаква стопанска дейност. От сключването на 5 декември 2001 г. на договора между ITR SpA и Parker-Hannifin относно прехвърлянето и придобиването на ITR Rubber правоотношенията между ITR SpA и ITR Rubber се уреждали от този, представен пред Общия съд договор, чиито клаузи възпрепятствали ITR SpA да упражнява каквото и да било влияние върху ITR Rubber. Комисията обаче оспорва тези доводи.
- 64 Тъй като Общият съд е отхвърлил от самото начало наличието на случай на икономическа приемственост, той не е разгледал нито доводите, нито доказателствата, представени от Parker ITR и Parker-Hannifin, нито пък възраженията на Комисията.
- 65 От посочените по-горе съображения следва, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е пропуснал да разгледа — за целите на проверката дали Комисията е приложила правилно принципа на икономическата приемственост — доказателствата, представени от страните във връзка с наличието или липсата на действителни връзки под формата на решаващо влияние от страна на ITR SpA върху ITR Rubber.
- 66 Ето защо първото основание трябва да бъде уважено, а обжалваното съдебно решение — да бъде отменено в частта, в която Общият съд е постановил по посочените в точки 115 и 116 от това решение мотиви, че Parker ITR не може да бъде подведено под отговорност за периода на нарушението преди 1 януари 2002 г.
- 67 С оглед на последователността и в интерес на правната сигурност следва да се уточни, че противно на твърденията на ответниците в производството по обжалване, обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено и доколкото, като последица и без проверка по същество, в точки 139 и 140, 145 и 146, както и 253 и 254 от последното решение Общият съд е отменил увеличението на наложената в спорното решение глоба, приложено поради ролята на водач на Parker ITR в картела през периода от юни 1999 г. до септември 2001 г.

По второто основание: произнасяне от Общия съд ultra petita и нарушение от негова страна на принципа на недопускане на дискриминация

Доводи на страните

- 68 Комисията поддържа, че като е намалил със 100 000 EUR сумата от размера на наложената на Parker ITR глоба, за чието плащане Parker-Hannifin, в качеството на дружество майка, е солидарно отговорно, Общият съд се е произнесъл ultra petita. Всъщност в жалбата си пред последния съд Parker-Hannifin не оспорило нито действителната продължителност на участието си в нарушението, която впрочем Общият съд потвърдил в точки 129 и 256 от обжалваното съдебно решение, нито свързания с продължителността коефициент, приложен от Комисията при изчисляване на размера на глобата.
- 69 Комисията отбелязва, че мотивите за това намаление в точка 257 от обжалваното съдебно решение, съгласно които „солидарната отговорност на Parker-Hannifin не би могла да се ангажира за периода 1—31 януари 2002 г.“, не са релевантни, тъй като в спорното решение Parker-Hannifin не е подведено под отговорност за въпросния период.

- 70 Доколкото Общият съд е искал да се позове на обстоятелството, че участието на Parker ITR в нарушението, възприето в обжалваното съдебно решение, е продължило с един месец повече от това на Parker-Hannifin, Комисията твърди, че това обстоятелство не можело да обоснове намаление. Всъщност предвид метода на закръглянето по точка 24, второ изречение от Насоките от 2006 г., които са приложени за всички адресати на спорното решение и на които се позовава Общият съд в обжалваното съдебно решение, тази разлика от един месец в продължителността на нарушението не може да бъде взета предвид при определяне на основния размер на глобата. Като все пак извършил намаление на това основание, Общият съд нарушил принципа на недопускане на дискриминация.
- 71 Според Комисията Общият съд трябвало най-малкото да посочи по какви съображения се отклонява от този метод.
- 72 На първо място, ответниците в производството по обжалване поддържат, че тъй като обжалваното съдебно решение е постановено в производство, свързано единствено с тях, при упражняването на правомощията си за пълен съдебен контрол Общият съд не е бил обвързан с използвания от Комисията метод за изчисляване на глобата.
- 73 Като намалил частта от наложената на Parker ITR глоба, за която Parker-Hannifin се счита за солидарно отговорно, Общият съд правилно отчел факта, че участието на последното, в качеството му на дружество майка на Parker ITR, в нарушението било по-кратко с един месец от прякото участие на дъщерното му дружество. Всеки друг подход щял да доведе до дискриминация по отношение на Parker-Hannifin.

Съображения на Съда

- 74 Що се отнася до съдебния контрол върху решенията на Комисията, с които се налага глоба за нарушение на правилата в областта на конкуренцията, контролът за законосъобразност се допълва с правомощието за пълен съдебен контрол, признато на съда на Съюза по силата на член 31 от Регламент № 1/2003. Пълният съдебен контрол оправомощава съда да излезе от рамките на обикновения контрол за законосъобразност на санкцията и да замени преценката на Комисията със своята преценка и в резултат на това да отмени, намали или увеличи наложената глоба или периодична имуществена санкция (вж. по-специално решение КМЕ Germany и др./Комисия, C-389/10 P, EU:C:2011:816, т. 130 и цитираната съдебна практика).
- 75 За да изпълни изискванията за пълен съдебен контрол по смисъла на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, що се отнася до глобата, съдът на Съюза е длъжен, при упражняване на предвидените в членове 261 ДФЕС и 263 ДФЕС правомощия, да разгледа всяко твърдение за нарушение, правно или фактическо, с което се цели да се докаже, че размерът на глобата не съответства на тежестта и на продължителността на нарушението (решение Telefónica и Telefónica de España/Комисия, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, т. 200).
- 76 Упражняването на пълния съдебен контрол не е равнозначно на служебен контрол и производството е състезателно. По принцип жалбоподателят е този, който трябва да посочи основанията за отмяна на обжалваното решение и да докаже, че тези основания са налице (вж. по-специално решение Telefónica и Telefónica de España/Комисия, EU:C:2014:2062, т. 213 и цитираната съдебна практика).
- 77 Освен това, както припомня генералният адвокат в точка 113 от заключението си, при упражняване на правомощието за пълен съдебен контрол Общият съд е обвързан с някои правни задължения. Сред тях са задължението му за мотивиране, предвидено в член 36 от Статута на Съда, приложим за Общия съд съгласно член 53, първа алинея от същия статут, и принципът на равно третиране. Всъщност упражняването на правомощието за пълен съдебен

контрол при определяне на размера на глобите не би трябвало да води до дискриминация между предприятията, които са участвали в нарушение на правилата в областта на конкуренцията (решение Sargió/Комисия, C-291/98 P, EU:C:2000:631, т. 97).

- 78 В случая в спорното решение Комисията е установила, че Parker ITR е участвало в картела от 1 април 1986 г. до 2 май 2007 г., а Parker-Hannifin — от 31 януари 2002 г. до 2 май 2007 г. Поради това Комисията е наложила на Parker ITR глоба в размер на 25 610 000 EUR, като е уточнила, че за нея Parker-Hannifin отговаря солидарно до размер от 8 320 000 EUR. Както е видно по-специално от точка 448 от спорното решение, обстоятелството, че Parker-Hannifin е прието за солидарно отговорно за заплащането само на част от наложената на Parker ITR глоба, се дължи по-конкретно на извършеното в съответствие с точка 24, първо изречение от Насоките от 2006 г. умножаване по броя на годините на участие в нарушението, който е различен за двете дружества.
- 79 В жалбата пред Общия съд Parker ITR и Parker-Hannifin оспорват продължителността на участието в нарушението, установена за тях в спорното решение, и молят Общия съд по тази причина да намали размера на наложената им с това решение глоба.
- 80 След проверка на основанията и доказателствата, представени от Parker ITR и Parker-Hannifin, Общият съд смята най-напред, че не може да се приеме, че Parker ITR е участвало в нарушението преди 1 януари 2002 г. Вследствие на това той отменя и приложеното в спорното решение увеличение на глобата, наложена на Parker ITR и Parker-Hannifin, поради ролята на водач на Parker ITR в картела през периода от юни 1999 г. до септември 2001 г.
- 81 След това, като упражнява правомощието си за пълен съдебен контрол, той намалява размера на наложената на Parker ITR глоба на 6 400 000 EUR, като Комисията не възразява срещу този размер.
- 82 Следователно на този етап съгласно исканията на Parker-Hannifin Общият съд е трябвало да изчисли отново до какъв размер от наложената на Parker ITR нова глоба първото дружество следва да отговаря солидарно.
- 83 В това отношение в точка 257 от обжалваното съдебно решение Общият съд се основава на обстоятелството — което не е оспорено в подадената до него жалба и е потвърдено в обжалваното съдебно решение — че Parker-Hannifin не може да бъде подведено под отговорност за нарушението, в качеството му на дружество майка, за периода от 1 до 31 януари 2002 г. Поради това и противно на твърдението на Комисията, Общият съд не може да бъде упрекнат, че се е произнесъл *ultra petita*.
- 84 Следва обаче да се отбележи, че Общият съд е определил, че Parker-Hannifin трябва да се приеме за солидарно отговорно за наложената на Parker ITR глоба до размер от 6 300 000 EUR, без да се позове на каквито и да било други фактори, които могат да обосноват това решение.
- 85 При тези обстоятелства се налага изводът, че Общият съд не е изложил необходимата информация, за да позволи, от една страна, на заинтересованите лица да се запознаят с причините, поради които е определил в този размер частта от глобата, за чието заплащане Parker-Hannifin отговаря солидарно, и от друга — на Съда да упражни контрол за законосъобразност върху приложеното намаление, по-специално с оглед на спазването на принципа на равно третиране, на който се позовава Комисията.
- 86 Ето защо следва да бъде уважено второто основание, изтъкнато от Комисията в подкрепа на жалбата до Съда, доколкото то се отнася до неизпълнение на задължението за мотивиране.

- 87 Следователно обжалваното съдебно решение трябва да бъде отменено, доколкото в точка 257 от него Общият съд, без да излага никакви мотиви, е намалил със 100 000 EUR размера, до който Parker-Hannifin, в качеството му на дружество майка, трябва да отговаря солидарно за заплащането на наложената на Parker ITR глоба.

По доводите на ответниците в производството по обжалване относно нарушение на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003

Доводи на страните

- 88 В писмения им отговор ответниците в производството по обжалване поддържат, че ако се уважи първото основание, частта от глобата, за която Parker ITR би могло да бъде счетено за единствено отговорно, не би могла съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 да надвишава 10 % от оборота му за финансовата година, предхождаща приемането на спорното решение.
- 89 В това отношение те припомнят, че до 31 януари 2002 г. Parker ITR и Parker-Hannifin са били две различни предприятия. Поради това те твърдят пред Общия съд в рамките на осмото си основание, че за да се определи горната граница от 10 %, приложима за размера на глобата, за който Parker ITR може да бъде прието за единствено отговорно за периода преди 31 януари 2002 г., е трябвало, противно на подхода на Комисията в спорното решение, да бъде взет предвид само оборотът, реализиран от Parker ITR през 2008 г., а не консолидираният оборот на групата Parker-Hannifin за тази година. Ответниците в производството по обжалване добавят, че тази теза застъпва генералният адвокат Wathelet в заключението си по дело YKK и др./Комисия (C-408/12 P, EU:C:2014:66, т. 96—145).
- 90 В хода на съдебното заседание Комисията поддържа, че тези доводи трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, тъй като не са били изложени в рамките на насрещна жалба. Ответниците в производството по обжалване посочват в отговор, че Общият съд не се произнесъл по този въпрос в обжалваното съдебно решение.

Съображения на Съда

- 91 Съгласно член 172 от Процедурния правилник, влязъл в сила на 1 ноември 2012 г., всяка страна по съответното дело пред Общия съд, която има интерес от уважаване или отхвърляне на жалбата, може да представи писмен отговор в двумесечен срок от връчването на жалбата. Освен това член 176, параграф 1 от този правилник предвижда, че страните, посочени в член 172, могат да представят насрещна жалба в същия срок като предвидения за представянето на писмен отговор. За тази цел член 176, параграф 2 от посочения правилник предвижда, че насрещната жалба се подава като отделен документ, различен от писмения отговор.
- 92 За да се определи дали последната разпоредба е приложима в настоящия контекст, е необходимо да се провери предварително дали в обжалваното съдебно решение Общият съд е разгледал и се е произнесъл по правния въпрос, повдигнат от Parker ITR и Parker-Hannifin.
- 93 В това отношение следва да се отбележи, че в точка 227 от посоченото решение Общият съд е препратил най-напред към решение Tokai Carbon и др./Комисия (EU:T:2005:220). Трябва да се посочи, че този съд се е основал на същото решение, за да се произнесе по сходен правен въпрос в решение YKK и др./Комисия (T-448/07, EU:T:2012:322, т. 193), по което е образувано производството по обжалване, на което се позовават ответниците в производството по обжалване в писмения им отговор.

- 94 На следващо място, в точка 228 от обжалваното съдебно решение Общият съд приема, че осмото основание от жалбата е неоснователно, що се отнася до периода на нарушението след 1 януари 2002 г., включително периода от 1 до 31 януари 2002 г., през който ITR Rubber все още не е принадлежало на Parker-Hannifin.
- 95 Направеният от Общия съд извод се отразява в метода за изчисление, който той е използвал, за да определи отново размера на наложената на Parker ITR глоба, както и в точка 3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение, в която той не провежда разграничение между периода от 1 до 31 януари 2002 г. и периода след тази дата.
- 96 Ето защо следва да се констатира, че в рамките на осмото основание от жалбата Общият съд е разгледал и се е произнесъл по правния въпрос, повдигнат от Parker ITR и Parker-Hannifin, като е отхвърлил доводите им.
- 97 При тези обстоятелства доводите на ответниците в производството по обжалване относно прилагането на член 23, параграф 1 от Регламент № 1/2003 трябва да бъдат отхвърлени като недопустими, тъй като противно на изискването по член 176, параграф 2 от Процедурния правилник, те не са подали насрещна жалба като отделен документ, различен от писмения отговор, за да оспорят извода на Общия съд по осмото основание от жалбата им до него.
- 98 С оглед на всички съображения, изложени по-горе и по-специално в точки 55, 66, 67 и 87 от настоящото решение, трябва да бъдат отменени точки 1—3 от диспозитива на обжалваното съдебно решение.

По жалбата пред Общия съд

- 99 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда при отмяна на решение на Общия съд Съдът може или сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.
- 100 В случая Съдът смята, че фазата на производството не позволява да бъде постановено окончателно решение по делото, тъй като, за да се прецени дали Комисията е имала основание да приложи в спорното решение принципа на икономическата приемственост за ответниците в производството по обжалване, трябва предварително да се провери дали доказателствата, които последните са представили в подкрепа на жалбата си пред Общия съд, са достатъчни за оборване на презумпцията, че в качеството на дружество майка, което притежава целия капитал на ITR Rubber, ITR SpA е упражнявало решаващо влияние върху поведението на дъщерното си дружество.
- 101 Ето защо делото следва да бъде върнато на Общия съд, който да се произнесе по съществуващото на спора.

По съдебните разноски

- 102 Тъй като делото се връща на Общия съд за ново разглеждане, Съдът не следва да се произнася по съдебните разноски, направени в настоящото производство по обжалване.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) Отменя точки 1—3 от диспозитива на решение на Общия съд на Европейския съюз, Parker ITR и Parker-Hannifin/Комисия (T-146/09, EU:T:2013:258).**

- 2) **Връща делото на Общия съд на Европейския съюз, за да се произнесе по основателността на жалбата.**
- 3) **Не се произнася по съдебните разноски.**

Подписи